

Arrest

nr. 325 400 van 17 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en Koerdisch te zijn van etnische origine. U verbleef er – samen met uw moeder, uw broers en uw zus – steeds in het dorp Halanch, in het district Kobani, in de provincie Aleppo.

U verliet Syrië in 2021, toen het droog was, omwille van problemen met uw oom; door het vertrek van uw vader nam hij uw opvoeding op zich. Hij behandelde u slecht. Daarnaast vertrok u ook omdat uw legerdienst niet wou uitvoeren.

U probeerde langs Algerije te reizen, hetgeen niet lukte. U keerde terug naar Syrië en verbleef ongeveer een maand in Khania Araba, aan de grens met Turkije. In 2021 ondernam u uw tweede poging om Syrië definitief te verlaten, waar u in slaagde.

U verbleef enkele maanden in Turkije en reisde nadien verder naar Bulgarije. U kwam er aan in 2022 en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Drie of vier maanden later ontving u een positieve beslissing; de subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend. Nadien duurde het nog een à twee maanden alvorens u uw documenten ontving.

U had echter al besloten dat u niet in Bulgarije zou blijven. U zag er geen toekomst voor uzelf; zo had u er geen werk, was het vinden van huisvesting moeilijk en kreeg u niet de kans om de taal te leren. Een of twee weken na het ontvangen van uw documenten heeft u Bulgarije verlaten.

U reisde – met een transit in Griekenland - naar Duitsland, naar uw broers die daar verblijven. U verbleef er enkele maanden en besloot verder te reizen naar Barcelona en Dublin. U vernietigde uw Bulgaarse documenten. Nadien verbleef u nog een à twee jaar in Verenigd Koninkrijk, maar omdat u er geen documenten kreeg, en omdat de gezinshereniging met uw vrouw er niet lukte, besloot u uiteindelijk naar België te reizen. U maakte gebruik van valse documenten.

Op 26 februari 2025 werd u gecontroleerd op de luchthaven van Zaventem. Bleek dat u niet in het bezit was van een reisdocument, een visum of een verblijfskaart. U diende een verzoek om internationale bescherming in, en werd overgebracht naar het gesloten centrum.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende kopieën neer: uw individuele uittreksel van de burgerlijke stand, de individuele uittreksels van de burgerlijke stand van uw boers, de identiteitskaart van uw moeder en de verblijfstitel en het reispaspoort van uw vrouw.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier, alsook uit uw verklaringen blijkt immers dat u stottert (verklaring DVZ – vraag 29 en CGVS p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u gewezen op het feit dat u steeds om een pauze mocht vragen als u daar nood aan zou hebben. Daarnaast werd u ook op het hart gedrukt dat het stotteren niet erg is, en dat er voldoende tijd voorzien was (CGVS p. 2).

Hoewel u dit zelf niet opwierp wanneer er gevraagd werd naar hoe het met u ging, verklaarde uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u tekenen van een depressiestemming vertoont en concentratie- en slaapproblemen hebt. U zou ter staving van deze klachten nog medische stukken overmaken naar het CGVS. Tot op heden werden er echter geen documenten ontvangen. Het CGVS kan niet anders dan te besluiten dat u vervalft in blote beweringen. Bovendien verklaarde u ook zelf dat het interview goed voor u verliep (CGVS p. 10-11).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie blauwe map: Dublin Unit Bulgaria – verklaring DVZ – vraag 23) . Deze vaststelling wordt door u niet betwist, noch weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en het leren van de taal, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gestotter, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Zo meent u allereerst dat u niet naar Bulgarije kan terugkeren omdat u er geen **woonst** zou kunnen vinden. Blijkt echter uit uw verklaringen dat u steeds in een woning kon verblijven. U vond onderdak bij vrienden en kennissen. Daarnaast kon u ook op het werk slapen. U gevraagd of u ooit zelf naar een eigen woning zocht, verklaart u simpelweg dat dat niet kan; zo zou u als alleenstaande man een huis buiten het centrum krijgen. Daarenboven zou het zonder tussenkomst van een makelaar onmogelijk zijn om een woning te huren én zou u eerst 1500 euro op een gezamenlijke rekening moeten zetten.

U laat uw verklaringen echter ongestaafd, waardoor u vervalt in blote beweringen. Zeker gezien blijkt uit uw verklaringen dat u nooit contact opgenomen hebt met een makelaar (CGVS p. 9).

Vervolgens geeft u aan dat u geen informatie heeft ontvangen over het aanbod van **taallessen**. Naast het feit dat dit een blote bewering betreft, blijkt dat u zelf geen inspanningen leverde om taallessen te volgen. Zo verklaart u simpelweg dat er in Bulgarije geen instellingen bestaan waar je taallessen kan volgen. Een simpele klik op het internet bewijst echter het tegendeel: zo kan u taallessen volgen bij het Bulgaarse Rode Kruis en bij Caritas (zie blauwe map). U vult nog aan dat u de taallessen ook niet zou kunnen betalen, echter kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen dat u in Bulgarije geen job zou kunnen vinden (zie infra). Dat de lessen sowieso tijdens de werkuren zijn, betreft wederom een blote bewering (CGVS p. 9).

Allerlaatst haalt u aan dat u in Bulgarije geen **werk** zou kunnen vinden. Hierbij gaat u echter volledig voorbij aan de eerdere werkervaringen die u opnoemde: zo zou u er als schrijnwerker gewerkt hebben, alsook als arbeider. U hiermee geconfronteerd, tracht u uw tegenstrijdigheid te vergoelijken door te stellen dat deze jobs

slecht verdienen. U vervalt wederom in blote beweringen. Daarenboven blijkt dat u geen inspanningen leverde om een betere job, met een beter inkomen te zoeken. U heeft nooit gesolliciteerd voor een andere job en ging nooit langs bij een interimkantoor om betere opties op de jobmarkt te bekijken (CGVS p. 9-10). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u dermate grondige inspanningen leverde om een beter betaalde job te vinden.

Bovendien heeft u kort na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus - zo'n een à twee maanden na het ontvangen van uw beslissing en een à twee weken na het ontvangen van uw documenten (CGVS p. 7-8) – Bulgarije verlaten. Dat u aldus reeds korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent, getuigt echter niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en uw rechten ginds te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zo legt u een kopie van uw individuele uittreksel van de burgerlijke stand neer. Dit stuk is hoogstens in staat uw identiteit te staven, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Daarnaast legt u nog kopieën van uittreksels van de burgerlijke stand van uw broers neer, alsook een kopie van uw moeders identiteitskaart en uw vrouw haar Belgische verblijfstitel en reisdocument. Ook voor deze stukken gaat eerder vermelde redenering op.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 57/6/2, §1, eerste lid juncto artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"Het middel voert een schending aan van artikel 57/6/3, eerste lid juncto artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker, die op 27 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werd bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconfronteerd met een verklaring van niet-ontvankelijkheid op grond van artikel 57/6, §3, 3°, aangezien hij reeds subsidiaire bescherming geniet in Bulgarije.

In het onderhavige geval motiveert het CGVS zijn beslissing door te stellen dat verzoeker geen uitzonderlijke persoonlijke omstandigheden heeft aangevoerd waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije een reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In werkelijkheid brengt verzoeker wel degelijk relevante elementen naar voren die zijn kwetsbaarheid aantonen en een grondige beoordeling hadden moeten rechtvaardigen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij: [...]

Deze verklaringen wijzen onmiskenbaar op een verzwakte psychologische toestand, sociale terugtrekking, schaamte en een afhankelijkheid van medicatie. Deze kwetsbaarheid werd bovendien bevestigd door de raadsman van verzoeker tijdens het gehoor: [...]

Deze verklaringen kunnen niet beschouwd worden als vage of blote beweringen. Ze vormen concrete aanwijzingen van een psychologische kwetsbaarheid die hadden moeten leiden tot verder onderzoek door het CGVS. Het feit dat verzoeker zich in detentie bevindt in het gesloten centrum Caricole bemoeilijkt bovendien zijn toegang tot psychologische begeleiding of medische attesten.

Zoals Uw Raad reeds benadrukte in de arresten nr. 316.330 van 13 november 2024 en nr. 316.038 van 6 november 2024, is het aan het CGVS om bij signalen van kwetsbaarheid actief samen te werken met verzoeker om de noodzakelijke gegevens te verzamelen. In die zaken benadrukte de Raad: [...]

In het arrest nr. 316.038 wordt zelfs expliciet verwezen naar de juridische 'catch-22' in Bulgarije, waarbij personen die internationale bescherming genieten geconfronteerd worden met een situatie waarin zij geen identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen zonder adresregistratie, en omgekeerd. Deze structurele

administratieve uitsluiting, in combinatie met de mentale kwetsbaarheid van verzoeker, vormt een ernstige contra-indicatie voor terugkeer.

Het AIDA-rapport Bulgarije 2024 (pagina 86-87, 113) bevestigt dat de opvang- en levensomstandigheden voor beschermde personen in Bulgarije fundamenteel tekortschieten. Enkele relevante citaten uit het rapport: [...] Deze informatie toont aan dat personen die psychologische bijstand nodig hebben, zoals verzoeker, in Bulgarije niet de noodzakelijke ondersteuning kunnen verkrijgen. In combinatie met de eerder aangehaalde persoonlijke verklaringen en symptomen, kan men niet anders dan besluiten dat de psychologische toestand van verzoeker, samen met de structurele gebreken in Bulgarije, een hoog risico vormen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van de feiten en elementen zorgvuldig wordt uitgevoerd en legt een samenwerkingsverplichting op tussen verzoeker en de beslissingsautoriteit om alle relevante elementen van het verzoek te identificeren. Deze bepaling is omgezet in artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980, waarin staat dat: [...]

Artikel 48/6, §5, dat overeenkomt met de omzetting van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU), moet worden geïnterpreteerd in het licht van de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot deze bepaling.

[...]

In casu heeft het CGVS niet voldaan aan deze verplichting. Verzoeker bracht elementen naar voren die duiden op psychologische kwetsbaarheid en procedurele noden, maar deze werden afgedaan als onvoldoende onderbouwd, zonder dat er werd getracht bijkomende medische bevestiging te verkrijgen of zonder dat men gewacht heeft op de tussenkomst van een arts in het gesloten centrum.

Deze aanpak vormt een schending van artikel 48/6, §5, alsook artikel 57/6, §3, 3°, aangezien de kans op een effectieve bescherming niet individueel en zorgvuldig werd beoordeeld. Gelet op de structurele tekortkomingen in Bulgarije (zoals bevestigd door het AIDA-rapport 2024: gebrekkige toegang tot gezondheidszorg, onveilige opvang, geen mentale gezondheidszorg, juridisch 'catch-22' inzake documenten en registratie) en de psychologische toestand van verzoeker, had het CGVS zijn verantwoordelijkheid moeten opnemen en een diepgaander onderzoek moeten voeren.

Uw Raad heeft eerder geoordeeld dat in gevallen van bijzondere kwetsbaarheid, zelfs zonder medisch attest, de verklaringen van verzoeker voldoende kunnen zijn om een bijkomend onderzoek te verantwoorden (RvV nr. 285.308 van 24 februari 2024). In het licht hiervan is het des te problematischer dat het CGVS geen enkele actie heeft ondernomen om de psychische toestand van verzoeker te verifiëren, noch bijkomende informatie heeft opgevraagd bij de medische dienst van het centrum.

Bijgevolg stelt verzoeker dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 48/6, §5 en artikel 57/6, §3 van de wet van 15 december 1980, evenals van de zorgvuldigheidsplicht vervat in de Kwalificatierichtlijn, zoals uitgelegd in de Europese rechtspraak.

Verzoeker vraagt bijgevolg aan Uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen en het CGVS op te dragen een nieuw onderzoek in te stellen met inachtneming van de specifieke kwetsbaarheid van verzoeker en diens medische toestand."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het overeenkomstige artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"In het kader van zijn tweede asielaanvraag benadrukt verzoeker de uiterst moeilijke leefomstandigheden waarmee zowel asielzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden geconfronteerd.

In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming benadrukt verzoeker de uiterst moeilijke leefomstandigheden waarmee zowel asielzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije worden geconfronteerd.

Hij verklaarde tijdens het gehoor en via zijn raadsman dat hij zich psychologisch uitgeput voelt door de omstandigheden die hij eerder in Bulgarije heeft ervaren. Hij gaf aan dat de combinatie van zijn depressieve klachten, zijn stotterprobleem, de slaapproblemen, en het gevoel van isolatie, het voor hem ondraaglijk maakt om opnieuw in Bulgarije te moeten leven. Verzoeker vermeldde dat hij bij aankomst in het gesloten centrum onmiddellijk om slaappillen vroeg wegens ernstige slapeloosheid, en dat hij niet weet hoe hij die nu opnieuw moet aanvragen, wat getuigt van zijn onvermogen om zelfs eenvoudige hulpvragen te formuleren.

Zijn raadsman heeft bij het CGVS tijdens het gehoor benadrukt dat verzoeker tekenen vertoont van een ernstige psychische ontregeling als gevolg van zware mishandeling door zijn familie in het land van herkomst, met zichtbare littekens op het hoofd en andere lichaamsdelen. Het trauma dat hij heeft opgelopen beïnvloedt zijn vermogen om zijn verhaal chronologisch en coherent te vertellen. Deze mentale toestand, gecombineerd met een gevoel van wanhoop en hulpeloosheid, vormt volgens verzoeker een psychologische blokkade die terugkeer naar Bulgarije onmogelijk maakt.

Ter ondersteuning van deze verklaringen heeft zijn raadsman aan het CGVS laten weten dat medische tussenkomst noodzakelijk is. In afwachting daarvan werd zijn psychische toestand ook tijdens het gehoor

geobjectiveerd door middel van spontane verklaringen, die wijzen op ernstige symptomen van depressie, schaamte, isolatie en verlies van controle. De hulpvraag werd bemoeilijkt door de detentie, de taalbarrière en de schaamte over zijn stotterprobleem.

Deze elementen brengen een diepgaande psychologische kwetsbaarheid aan het licht en bevestigen de realiteit en de ernst van de vrees die verzoeker uitdrukt bij het vooruitzicht van terugkeer naar Bulgarije.

In dit verband dient te worden benadrukt dat de verklaringen van verzoeker over zijn moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming (1) worden bevestigd door talrijke betrouwbare rapporten (zoals het AIDA 2024-rapport), (2) dat het verhaal dat hij vertelt een situatie van bewezen kwetsbaarheid aan het licht brengt, ondersteund door concrete verklaringen en omstandigheden tijdens het gehoor, en (3) dat Uw Raad herhaaldelijk heeft benadrukt dat, gezien de bijzonder harde levensomstandigheden in Bulgarije voor begunstigten van internationale bescherming, de uitzetting van een persoon met een dergelijk profiel een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen vormen (RvV nr. 316.038 en 316.330).

Zo vereist de situatie van verzoeker bijzondere aandacht, vanwege de combinatie van zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn gerechtvaardigde angsten, en de zware en structureel gebrekkige levensomstandigheden waarmee hij geconfronteerd zou worden bij terugkeer naar Bulgarije.

1. De levensomstandigheden van verzoeker in Bulgarije

Verzoeker beschrijft de uiterst moeilijke levensomstandigheden die hij in Bulgarije heeft doorstaan, ondanks het verkrijgen van internationale bescherming. Hij gaf aan dat hij zich gedurende lange tijd in een toestand van juridische onzekerheid bevond: zonder geldig identiteitsdocument, geen vaste verblijfplaats, en zonder toegang tot taallessen, werk, of psychologische begeleiding. Door de Bulgaarse regelgeving kon hij zich niet domiciliëren zonder identiteitskaart, en kon hij geen identiteitskaart verkrijgen zonder domicilie. Deze juridische 'catch22' werd ook bevestigd in het arrest van Uw Raad (nr. 316.038 van 6 november 2024, p. 8).

Alle pogingen die verzoeker ondernam om toegang te krijgen tot hulpstructuren, zoals huisvesting of medische bijstand, liepen op niets uit. Hij vermeldde dat hij in onveilige opvang moest verblijven, in instellingen die volgens het AIDA-rapport 2024 geteisterd werden door bedwantsen, kakkerlakken en ratten (p. 86), en waar nauwelijks toegang was tot medische zorg (slechts 4 artsen en 1 paramedicus voor alle centra - p. 87). Psychologische zorg was praktisch onbestaande, ondanks de wettelijke garantie ervan (p. 86).

Verzoeker heeft in Bulgarije situaties ervaren die zijn geestelijke gezondheid verder hebben aangetast. De langdurige juridische onzekerheid, het isolement, het onvermogen om steun te vinden, de confrontatie met gevaarlijke situaties in de opvangcentra en de volledige afwezigheid van een sociaal vangnet (zoals onderstreept door het feit dat Bulgarije al elf jaar een 'zero integration policy' voert - AIDA p. 113), hebben bij hem geleid tot een gevoel van hopeloosheid en psychische decompensatie.

De situatie die hij in Bulgarije heeft meegemaakt, was niet alleen moeilijk, maar onoverkomelijk voor iemand die reeds getekend was door trauma uit het verleden, en die bovendien geen netwerk of hulpstructuren ter beschikking had. Zijn lijden moet dan ook in samenhang worden gezien met zijn kwetsbaar profiel, en met de structurele onmogelijkheid om toegang te krijgen tot basisrechten in Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming.

In het licht hiervan is het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer reëel, ernstig en persoonlijk.

2. Structurele tekortkomingen erkend in internationale rapporten en rechtspraak

De verklaringen van verzoeker worden ondersteund door talrijke en betrouwbare internationale rapporten die aantonen dat de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije onverenigbaar is met de mensenrechtenstandaarden vereist onder artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. In het bijzonder blijkt uit het meest recente AIDA/ECRE-rapport van maart 2025 dat Bulgarije reeds elf jaar geen nationaal integratiebeleid heeft gevoerd. Het rapport stelt: [...]

Deze bevinding wordt bevestigd in het rapport van de Zwitserse organisatie OSAR (augustus 2023), waarin gesteld wordt dat: [...]

3. Materiële leefomstandigheden in opvangcentra

De leefomstandigheden in de opvangcentra van het SAR zijn ver ondermaats en gevaarlijk voor de fysieke en mentale gezondheid van bewoners. Het rapport van de Raad van Europa (30 januari 2024) beschrijft structurele problemen in de centra: [...]

Deze situatie sluit aan bij de bevindingen uit het AIDA-rapport 2024 (p. 86-87), waaruit blijkt dat opvangcentra kampen met "bedwantsen, kakkerlakken, ratten", en dat psychologische zorg in de praktijk afwezig is, ondanks wettelijke garanties. Dit is bijzonder zorgwekkend voor een persoon zoals verzoeker, die net psychologisch kwetsbaar is.

4. Ontoereikende toegang tot huisvesting, werk en sociale ondersteuning

Zoals beschreven in het rapport "Get Out!" (2020), maar ook bevestigd door OSAR (2023) en AIDA (2025), beschikken de meeste beschermde personen in Bulgarije over geen enkele garantie op huisvesting. OSAR vermeldt: [...]

Enkel een beperkte minderheid ontvangt tijdelijk toegang tot opvang. In 2022 waren slechts 3.932 van de 5.160 plaatsen effectief bewoonbaar. De rest was ontoegankelijk wegens gebrek aan infrastructuur of personeel.

Wat betreft werkgelegenheid en economische zelfstandigheid, stelt het AIDA-rapport 2025 dat van de 1.074 werkvergunningen voor asielzoekers slechts 3 daadwerkelijk tot duurzame tewerkstelling van beschermde personen hebben geleid. De ambassadeur van de Raad van Europa stelde reeds in 2018 vast: [...]

5. Conclusie

Verzoeker legt zowel algemene als persoonlijke elementen voor die aantonen dat terugkeer naar Bulgarije een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Gezien zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn eerdere ervaringen van sociale uitsluiting, gebrek aan medische zorg en het algemene structurele falen van het Bulgaarse opvangsysteem, is het duidelijk dat Bulgarije geen effectieve bescherming garandeert, ondanks het formele statuut van subsidiaire bescherming. Het CGVS had deze realiteit moeten onderkennen en minstens een diepgaander onderzoek moeten voeren.

Daarenboven blijkt uit de overgelegde verklaringen, uit de persoonlijke nota's van het gehoor, en uit de recente internationale rapporten, waaronder het AIDA-rapport 2024, het OSAR-rapport 2023 en het CPT-verslag 2024 van de Raad van Europa, dat de levensomstandigheden voor beschermde personen in Bulgarije op structurele wijze tekortschieten. Psychologische hulp is in de praktijk onbestaand, opvang is onveilig en onhygiënisch, en toegang tot huisvesting, werk of sociale bijstand is nauwelijks mogelijk zonder Bulgaarse identiteitsdocumenten, waarvoor men een adres nodig heeft dat men juist zonder die documenten niet kan verkrijgen. Dit vormt een klassieke juridische 'catch-22' die door meerdere rechtbanken en rapporten is erkend.

Bovendien werd de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker expliciet aangehaald en gestaafd door zowel zijn eigen verklaringen als door zijn raadsman tijdens het gehoor. De signalen van depressie, stotteren, slaapstoornissen, sociale terugtrekking en schaamte zijn aanwijzingen van een mentale toestand die een bijzondere zorgvuldigheid van het CGVS vereiste. De wettelijke samenwerkingsplicht, zoals bepaald in artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, werd echter miskend.

Zoals Uw Raad consistent heeft geoordeeld, is het noodzakelijk dat in situaties waarin structurele tekorten worden vastgesteld in het land van herkomst of van eerdere bescherming, en deze worden gecombineerd met persoonlijke kwetsbaarheid, de autoriteiten een diepgaand en individueel onderzoek voeren naar het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

[citaten uit rechtspraak van de Raad]

Hoewel deze rechtspraak betrekking had op Griekenland, is de juridische logica volledig transposeerbaar naar de situatie in Bulgarije, gezien de gelijkaardige structurele tekortkomingen die inmiddels uitvoerig zijn aangetoond in rapporten en arresten.

Bijgevolg wordt aan Uw Raad verzocht de bestreden beslissing te vernietigen, en het CGVS op te dragen om het verzoek om internationale bescherming opnieuw te onderzoeken met inachtneming van:

- de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker;
- de actuele situatie in Bulgarije zoals gedocumenteerd in het AIDA-rapport en andere internationale bronnen;
- en de plicht tot actieve samenwerking zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn en de Belgische vreemdelingenwet.

In elk geval dient, minstens, de zaak te worden terugverwezen zodat het CGVS aanvullende onderzoeksmaatregelen kan treffen met betrekking tot de geestelijke gezondheidstoestand van verzoeker en de realiteit van zijn situatie bij terugkeer naar Bulgarije."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker als stuk 3: "Notities van het persoonlijk onderhoud"

Beoordeling

- 1.
- 2.
3. Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : [...]
3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

4. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt uit enig element dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten in Bulgarije.

5. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Bulgarije geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Bulgarije sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Bulgarije tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

6. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn psychologische kwetsbaarheid en zijn moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije, alsook naar landeninformatie aangaande de situatie en levensomstandigheden van begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen

terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's.

Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn psychologische kwetsbaarheid, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker geen enkel element bijbrengt ter staving van zijn psychologische kwetsbaarheid en situatie. De verwijzing naar verzoekers verklaringen over zijn stotter, concentratieproblemen en slaappilengebruik, alsook naar de opmerkingen van verzoekers advocaat over zijn getraumatiseerde toestand en depressiestemming, kunnen bezwaarlijk volstaan als bewijs van verzoekers voorgehouden psychologische toestand.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij voldoende elementen aanbracht die duiden op een psychologische kwetsbaarheid, maar dat verweerder geen enkele actie heeft ondernomen om de psychische toestand van verzoeker te verifiëren, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel stuk heeft bijgebracht ter adstructie van zijn psychologische kwetsbaarheid, noch van zijn voorgehouden nood aan psychologische zorg. Zo verzoeker stelt dat hij zich in een gesloten centrum bevindt, wat zijn toegang tot psychologische begeleiding of psychologische attesten bemoeilijkt, blijkt uit het persoonlijk onderhoud nochtans dat verzoeker al tweemaal een arts raadpleegde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Waar ter zitting kan worden vastgesteld dat verzoeker stottert, wordt te dezen ook in aanmerking genomen dat verzoekers voorgehouden psychologische problemen hem niet verhinderd hebben om, na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije, doorheen Europa te reizen (Duitsland, Spanje, Dublin, ...) vooraleer in België aan te komen.

Hoe dan ook dient vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat, ondanks dat er geen enkel stuk voorligt ter adstructie van verzoekers psychologische toestand, duidelijk rekening werd gehouden met verzoekers stotterproblematiek en dat verzoekers (mogelijke) verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn stotter werd meegenomen in de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert op goede gronden:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier, alsook uit uw verklaringen blijkt immers dat u stottert (verklaring DVZ – vraag 29 en CGVS p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u gewezen op het feit dat u steeds om een pauze mocht vragen als u daar nood aan zou hebben. Daarnaast werd u ook op het hart gedrukt dat het stotteren niet erg is, en dat er voldoende tijd voorzien was (CGVS p. 2).

Hoewel u dit zelf niet opwierp wanneer er gevraagd werd naar hoe het met u ging, verklaarde uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u tekenen van een depressiestemming vertoont en concentratie- en slaapproblemen hebt. U zou ter staving van deze klachten nog medische stukken overmaken naar het CGVS. Tot op heden werden er echter geen documenten ontvangen. Het CGVS kan niet anders dan te besluiten dat u vervalt in blote beweringen. Bovendien verklaarde u ook zelf dat het interview goed voor u verliep (CGVS p. 10-11).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

[...]

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en het leren van de taal, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gestotter, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)."

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie die dezelfde is, dan wel in dezelfde lijn ligt, als de landeninformatie waarop verweerder zijn beoordeling baseert. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee hij aantoont dat de voormelde appreciatie door verweerder inzake de leefomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije niet (meer) correct zou zijn.

7. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift slechts op algemene wijze verwijst naar de leefomstandigheden in Bulgarije en de ontoereikende toegang tot huisvesting, werk en sociale ondersteuning aldaar. Zijn algemeen verweer is niet dienstig als concrete weerlegging van de volgende vaststellingen:

- Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Bulgarije steeds in een woning kon verblijven en bovendien kon steunen op een sociaal netwerk. Zo vond hij onderdak bij vrienden en kennissen en kon hij ook op het werk slapen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker heeft blijkens zijn verklaringen nooit naar een woning gezocht of contact opgenomen met een makelaar (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zich niet kon domiciliëren zonder een identiteitskaart en dat hij geen identiteitskaart kon verkrijgen zonder domicilie (een juridische 'catch 22'), blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Bulgarije wel degelijk verblijfsdocumenten verkregen heeft, maar dat hij Bulgarije een à twee weken na het verkrijgen van zijn documenten heeft verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

- in het verzoekschrift wordt verwezen en geciteerd uit het “meest recente AIDA/ECRE-rapport van maart 2025” (cf. verzoekschrift p. 8, zie ook p. 9). Ter zitting wordt vastgesteld dat dit rapport van recentere datum is dan het AIDA-rapport waarnaar middels een URL-link wordt verwezen in de bestreden beslissing (*Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf*).

Verzoekers advocaat stelt ter zitting dat dit recentere rapport van AIDA van maart 2025 mede in aanmerking dient te worden genomen.

Inzake de in het verzoekschrift aangevoerde “juridische ‘catch-22’ in Bulgarije, waarbij personen die internationale bescherming genieten geconfronteerd worden met een situatie waarin zij geen identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen zonder adresregistratie, en omgekeerd” stelt dit recentere AIDA rapport van maart 2025 onder meer het volgende (cf. “Country Report: Bulgaria” van 27 maart 2025, p. 20; https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf):

“[...] This legal ‘catch 22’ has led to continuous malpractice, including false renting and address registrations for the sake of enabling beneficiaries to obtain identity documents, as the valid identity document is a pre-condition to exercising their rights. Following extensive advocacy efforts from civil society organisations, the law was amended in October 2024, to enable the newly recognised refugees and subsidiary protection holders who cannot state a domicile address when registering for the first time in the population register, or applying for a permanent or current address, to be registered at an officially prescribed service address by the municipality where they have established their habitual residence. This provision entered into force on 8 December 2024, with all municipalities obliged until 8 January 2025 to assign service address or addresses to be able to implement the new arrangement.” (vrije vertaling: “Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigen in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien het geldige identiteitsdocument een voorwaarde is om hun rechten te kunnen uitoefenen. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd, zodat pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het aanvragen van een permanent of huidig adres, kunnen worden ingeschreven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024, waarbij alle gemeenten tot 8 januari 2025 verplicht zijn om (een) dienstadres(sen) toe te wijzen om de nieuwe regeling te kunnen uitvoeren.”)

Uit de voorstaande actuele informatie blijkt dat de juridische ‘catch 22’ inzake identiteitsdocumenten en adresregistratie, waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen middels verwijzing naar een arrest van de Raad, op heden niet meer bestaat.

- Verzoeker heeft in Bulgarije zelf geen inspanningen geleverd om taallessen te volgen, niettemin hij hiervoor terecht kon bij het Bulgaarse Rode Kruis en bij Caritas (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9; informatie in het administratief dossier).

- Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen werk zou kunnen vinden in Bulgarije, aangezien hij er eerder als schrijnwerker en als arbeider gewerkt heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Zo verzoeker stelt dat deze jobs slecht verdienden, heeft hij nooit inspanningen geleverd om een betere job met een beter inkomen te zoeken, desgevallend door te solliciteren of zich tot een interimkantoor te richten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

- Verzoeker heeft Bulgarije kort nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8), hetgeen niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en zijn rechten daar te doen gelden.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker toont evenmin een bijzondere kwetsbaarheid aan die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een

ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het benadrukken dat zijn verklaringen over zijn moeilijke levensomstandigheden worden bevestigd door talrijke betrouwbare rapporten, het wijzen op zijn bewezen kwetsbaarheid en het verwijzen naar rechtspraak van de Raad inzake dossiers van verzoekers met internationale bescherming in een EU-lidstaat.

Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke begunstigde van internationale bescherming die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

8. Verzoeker toont in onderhavige procedure niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op loutere beweringen zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM (of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat hiermee inhoudelijk overeenstemt).

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (uittreksel burgerlijke stand van verzoeker, uittreksels burgerlijke stand van verzoekers broers, de identiteitskaart van verzoekers moeder, de verblijfstitel en het reispaspoort van verzoekers vrouw) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS